

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **D. K.**
zastoupen JUDr. Martinou Řehořovou, advokátkou
v Hradci Králové, Československé armády 287/19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-1072/ZA-ZA11-BE04-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

1. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu, neboť má za to, že žalovaný dostatečně nereflektoval veškeré jím tvrzené skutečnosti a ani nezohlednil veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, čímž byl žalobce dle svého přesvědčení v řízení zkrácen a poškozen na svých právech.
3. Dále konstatoval, že žalovaný jakožto správní orgán je při řízení kromě zákona o azylu vázán především zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ze kterého plynou žalovanému kromě oprávnění též některé povinnosti, důsledkem jejichž porušení může být vada řízení, která způsobí nezákonnost vydaného rozhodnutí. Dle právního názoru žalobce došlo při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalovaného k několika takovým pochybením, následkem čehož byl žalobce zkrácen na svých právech. Za nejzásadnější pak žalobce označil fakt, že se žalovaný nesprávně vypořádal se všemi okolnostmi, které v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšly najevo a též že žalovaný nereflektoval všechny žalobcem tvrzené skutečnosti, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, což v důsledku vedlo k nesprávnému rozhodnutí žalovaného – a sice k neudělení mezinárodní ochrany.
4. Dále žalovaný jako správní orgán dle přesvědčení žalobce porušil i zásadu dobré správy zakotvenou v § 2 správního řádu, když rozhodl nepřiměřeně okolnostem daného případu.
5. Žalobce měl zejména za to, že žalovaný se měl v jeho věci zabývat především problémy žalobce, které by ho po jeho návratu do vlasti čekaly, resp. hlavně jeho odvod do armády, přičemž žalobce bojovat odmítá, a v jeho věci důsledně zvážit možnosti udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.
6. Žalobce odešel ze země původu prvotně z ekonomických důvodů, přičemž vše začalo již roku 2014, kdy už byla bezpečnostní situace v jeho domovině natolik vyhrocená, že mu povstalci ukradli auto a vyhnali ho spolu s jeho synem a manželkou, která čekala již druhé dítě, z domova. Pro úplnost žalobce uvedl, že mezi lety 2011 – 2014 žil s manželkou přímo v „srdci“ bojů v obci Roveňky v Luhanské oblasti, cca 55 km od samotného Luhansku. Protože se v oblasti neustále střílelo a střety ozbrojenců byly na každodenním pořádku, zajistil žalobce své těhotné manželce a synovi cestu do Kyjeva, kde žena poté následně porodila a nyní žije s dvěma dětmi v jednopokojovém pronajatém bytě, přičemž po finanční stránce je na tom rodina velice špatně, děti navštěvují školu a školku, dle tvrzení žalobce trpí hladu a s penězi jí vypomáhají rodiče manželky, kteří dodnes bydlí přímo v obci Roveňky. Žalobce proto odešel do ciziny, kde dokázal vydělat více peněz, které poté každý měsíc své rodině posílal.
7. Žalobce vyslovil přesvědčení, že po něm nelze nyní spravedlivě požadovat, aby se do vlasti navrátil, neboť v současnosti na Ukrajině probíhá občanská válka, kdy doslova dochází ke každodenním incidentům vůči různým skupinám obyvatel, a to zejména ze strany nacionalistických skupin, jež působí po celém území Ukrajiny a v oblastech východní Ukrajiny, které nejsou přímo obsazeny tzv. separatistickými oddíly, jsou činné dvojnásob. Žalobce má navíc vystudovaný Luhanský institut ministerstva vnitra, byl důstojníkem u kriminální policie, kde pracoval v letech 1997 – 1998 a následně ještě s přestávkami až do roku 2011, získal hodnost majora a také sloužil ve Specnazu v

Berkutu. Obával se proto, že v případě, že by byl donucen vrátit se do své vlasti, byl by ihned povolán do aktivní vojenské služby, přičemž by musel s ohledem na svou vojenskou minulost bojovat a zabíjet ve válce v Donbasu nebo na podobném místě. Žalobce se proto důvodně obává o svůj život v armádě, ve které však jako člověk věřící v Boha nechce bojovat a nasazovat svůj život za ideje (ani na jedné válečné straně), které se mu přímo přičí. Nucený odvod do armády by tedy nyní znamenal zásah do jeho svobody rozhodovat o svém životě, což je jedno ze základních lidských práv a svobod.

8. Dále uvedl, že byl osobně svědkem velké vlny mobilizace, když byli povoláni do služby i staří a nemocní muži (včetně např. muže s amputovanou nohou) a je přesvědčen, že jako důstojník v záloze by byl povolán rovněž. Ve válce mu zemřeli jeho dva dobří přátelé a má informace, že povolávací rozkazy dostávají v nynější době i jeho dnes už bývalí kolegové. Žalobce má rovněž s válkou osobní zkušenost, když vedle něho vybuchnul obrněný transportér a on byl také zasažen a zraněn.
9. Domníval se tedy, že je příznačné na jeho případ aplikovat výše zmíněné ustanovení § 14 zákona o azylu, a to z důvodu odůvodněného strachu žalobce o jeho život pro případ návratu do země původu.
10. Pro žalobce je však dle jeho názoru zcela zásadním i skutečná bezpečnostní situace na Ukrajině, a to v současnosti. Neboť tato vykazuje zásadní neschopnost tamních úřadů a bezpečnostních složek ohledně zajištění bezpečnosti ochrany vlastního obyvatelstva. Na české mediální scéně se objevují určité informace, které prokazují destabilizovanou veřejnou sféru (včetně původně proklamovaných západních částí Ukrajiny), neboť vedle oficiálních orgánů veřejné moci se dále na území Ukrajiny pohybují nemalé ozbrojené skupiny obyvatel, které si „dělají co chtějí“ a prosazují vlastní zájmy, a to i násilnými cestami. V takové situaci poté není bezpečno pro téměř žádného občana Ukrajiny a již vůbec ne pro muže, který v minulosti pracoval pro policii. Podle zpráv z února 2017 se na východě Ukrajiny nyní odehrávají nejtěžší boje za poslední dva roky. Na tuto skutečnost upozornila R. G., náměstkyně generálního tajemníka NATO po svém jednání s ukrajinským premiérem V. H.. Kvůli nynějšímu stavu na Ukrajině se rovněž v Bruselu mimořádně sešla Komise NATO – Ukrajina. Boje zintenzivnily především v okolí města Avdijivka ležícího těsně u frontové linie, která se dotýká severního okraje Doněcka. Oblast se tak stala místem tvrdých bojů a dělostřeleckého ostřelování, z jejichž vyprovokování se povstalci a ukrajinská armáda vzájemně obviňují. Separatisté dále tvrdí, že ukrajinská armáda ostřelovala na konci ledna 2017 Doněck taktickými raketami Uragan, které dokážou unést bojovou hlavici o váze až 100 kg. O proběhlém bombardování informovalo i tamější obyvatelstvo na nejrůznějších sociálních sítích. V médiích se psalo o zasažených rezidenčních domech civilistů i o prvních obětech. Raketám prý předcházelo prudké ostřelování. Ovšem i v jiných oblastech Ukrajiny dochází k nebezpečným událostem, které buď přímo nebo nepřímo souvisí s destabilizovanou situací po celé zemi a problémem ozbrojeného konfliktu, když např. v muničním skladu u obce Kalinivka došlo dne 26. 9. 2017 pozdě večer k explozi. Na místě vypukl požár, a úřady musely vzápětí evakuovat 30 000 lidí. Kromě Kalynivky, která leží asi 190 kilometrů jihozápadně od ukrajinské metropole Kyjeva, byly evakuovány i dvě sousední vesnice a úřady vyzvaly občany, aby nepodléhali panice. Na místo přijel i ukrajinský premiér V. H., podle kterého měl incident „vnější“ příčiny. Nejde o ojedinělý případ – v březnu 2017 hořelo ve skladu zbraní u Charkova, ministerstvo obrany tehdy vinu připisovalo ukrajinským separatistům a Moskvě. Vojenská prokuratura oznámila, že

případ výbuchu muničního skladu vyšetřuje jako sabotáž. Ochrana dalších důležitých vojenských objektů byla mezitím posílena. Za takových pro civilní obyvatelstvo špatných bezpečnostních podmínek je tedy zásadně na zváženu, zda-li současná situace na Ukrajině nezakládá důvod pro udělení ochrany z důvodu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu, že je zde vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

11. Žalobce uvedl, že vše výše uvedené je podpořeno právě probíhajícím bojem na Ukrajině, který přerostl do rozsahu občanské války, a to mezi pravidelnou a mnohde i nepravidelnou Ukrajinskou armádou a tzv. separatisty z Doněcké a Luhanské oblasti a tedy lze konstatovat, že nyní probíhá na Ukrajině otevřený ozbrojený vnitřní konflikt (doslova občanská válka), který však přerůstá do mezinárodní podoby. Není ovšem pochyb o tom, že boje se s postupujícím časem neustále vyostřují, když z nejaktuálnějších zpráv vyplývá, že ozbrojenci dne 21. 11. 2017 obklíčili a obsadili celé centrum Luhanska (jedno z center proruských separatistů v Donbasu na východě Ukrajiny), pravděpodobně kvůli sporům o moc. Média se domýšlejí, že jde s největší pravděpodobností o spor o sesazení tamního ministra vnitra, který odvolání odmítá. Ozbrojenci v ulicích Luhansku nemají na uniformách žádné identifikační znaky, což jen přispívá k nepřehlednosti celé situace.
12. Dále uvedl, že výše uvedené skutečnosti jsou všeobecně známé a není ani třeba jich příliš dokazovat, neboť jsou denně ukazovány a popisovány v dostupných veřejných médiích, kdy snad každý dokáže posoudit situaci na Ukrajině s tím, že tam v současné době probíhá občanská válka a obě strany jsou podporovány dalšími státy, a to jak finančně, tak vojensky. Navíc část listinných podkladů, které uvádí žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí, se ukazují jakožto mnohdy zastaralé (tj. rok a déle staré), nebo vůbec neobsahují podstatu věci, tj. velmi rychlý vývoj jak po vojenské stránce, tak v rámci politického vývoje s ohledem na reálně se zhoršující bezpečnostní situaci na celém území dnešní Ukrajiny (zde jde zejména o aktivizaci různých bojůvek a odbojových zájmových skupin, které jsou poměrně silně ozbrojeny a napadají i obyčejné obyvatelstvo, čímž dále destabilizují bezpečnostní situaci na území Ukrajiny s následnými požadavky vůči momentálně existující oficiální vládě s cílem dosáhnout podílu na moci, či jiných ústupků nebo výhod). Tímto následně zásadně trpí civilní obyvatelstvo, kterému hrozí nebezpečí dnes již téměř na celém území Ukrajiny. S ohledem na vojenskou minulost se žalobce proto důvodně obává o svůj život, až bude do armády povolán.

2. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Je totiž dle jeho názoru vystavěna na argumentaci obavy z nástupu do armády a ekonomické nouze v zemi původu. Pokud jde o obavy žalobce z povolání do armády a hrozby případného postihnu kvůli nenastoupení, žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné vysvětlil, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Přitom nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v České republice, třebaže zde byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena.

14. Dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vyjádřil i k současné situaci na Ukrajině, a to ohledně demobilizace vojáků, která proběhla koncem roku 2016. Upřesnil k tomu, že dne 26. 9. 2016 byl vydán Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016, O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14. 1. 2015 (viz příloha). Ze zprávy ČTK ze dne 2. listopadu 2016 (je již součástí spisového materiálu) vyplývá, že na východoukrajinské frontě už nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Uvedl to dne 2. 11. 2016 podle agentury AFP ukrajinský prezident P. P. „*Jako prezident a vrchní velitel armády mohu oznámit ukrajinskému lidu, že od nynějška nejsou žádní mobilizovaní vojáci na frontě v zóně, kde se koná protiteroristická operace*“, sdělil P. v prohlášení, které zveřejnila jeho kancelář. Použil přitom termín, jakým ukrajinská vláda označuje konflikt s proruskými separatisty na východě země. Ozbrojené síly na východě Ukrajiny jsou podle P. složeny pouze z „dobře vycvičených a motivovaných“ dobrovolníků a profesionálů. První vlnu mobilizace vyhlásily ukrajinské úřady v březnu 2014 po ruské anexi ukrajinského poloostrova Krym. Následoval prudký konflikt na východě země mezi ukrajinskými složkami a proruskými povstalci, při němž od dubna 2014 zemřelo téměř 10 000 lidí. Celkově se na Ukrajině uskutečnilo šest mobilizací. Přitom žádná mobilizace od roku 2016 již vyhlášena nebyla, tedy nehrozí v současné době žádnému občanovi Ukrajiny nucený nástup do armády. Pokud tedy žalobce i za této poměrně jasné důkazní situace setrvává na svém stanovisku, že mu hrozí odvod do armády, nemá toto stanovisko oporu nejen ve spisu, ale ani ve skutečnosti, a je zřejmé, že žalobce vychází z poněkud zastaralých informací. Jeho obavy jsou tak v současné době prakticky bezpředmětné
15. S ohledem na shora uvedené žalovaný považoval napadené rozhodnutí za právně i věcně správné a plně se ztotožnil s jeho obsahem, proto ve zbytku na toto rozhodnutí odkázal. Vyslovil přesvědčení, a v průběhu správního řízení to bylo i průkazně zjištěno, že žalobce se pouze snaží najít cestu, jak zlegalizovat svůj další pobyt založený na ekonomických důvodech, kterými se ani netají, na území ČR jiným způsobem, než v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, když zajistit si trvalý pobyt se žalobci z důvodu jeho trestní nezachovalosti nepodařilo. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“

3. Jednání před soudem

16. Při nařízeném jednání zástupce žalobce konstatoval, že důvody pro udělení azylu u žalobce nadále trvají, a to mimo jiné i z důvodu současné bezpečnostní situace v zemi. Žalobce chce pracovat, v zemi původu by však nesehnal práci, aby mohl finančně zabezpečit rodinu. Bojí se návratu do své vlasti, neboť má určitou minulost u ozbrojených složek. Od svých přátel, s kterými je ve spojení, má informace o tom, jaká je momentální situace na Ukrajině.
17. Žalobce ve své výpovědi před soudem uvedl, že od jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uběhly 2 roky a za toto období se mnohé změnilo. V současné době je na Ukrajině válečný stav. Před dvěma lety nebyl takový stav oficiální, ale přesto povolávali

lidi do armády, a to hlavně v oblasti, kde byl zaveden válečný režim. Od svých přátel má informace, že i nadále dochází k vojenským odvodům, a to dokonce i otců od pěti dětí ve Lvovské oblasti, kde není válečný režim. Upozornil, že v praxi se děje něco jiného, než se uvádí ve sdělovacích prostředcích. Dále konstatoval, že kdyby věděl, že má právo požádat o azyl, hned by tak učinil. Jako věřící člověk nechce brát do ruky zbraň. Nechce se dostat do situace, kdy by volil mezi variantami: střílet nebo zběhnout.

18. Pověřená pracovnice žalovaného ve svém ústním projevu odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které označila za věcně i právně správné a dále na písemné vyjádření. Měla za to, že žalobce má pouze zájem o legalizaci jeho pobytu v České republice. Dále v reakci na ústní vyjádření žalobce konstatovala, že by k němu soud neměl přihlížet, neboť v něm žalobce nepřiměřeně rozšířil svoje žalobní body. Dále konstatovala, že v roce 2016 žalobce věděl, že může požádat o azyl, v té době se nacházel v Bulharsku a zde o azyl nepožádal. Odkázala přitom na stranu 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byla tato situace žalovaným zhodnocena.

4. Hodnocení věci a závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
20. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 28. 12. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a sdělil, že jeho posledním místem pobytu ve vlasti bylo město Kyjev, kde bydlel asi rok na různých adresách u přátel. Ke svému odchodu z vlasti uvedl, že přibližně začátkem srpna roku 2015 odcestoval přes Rumunsko do Bulharska, kdy žil asi rok a půl a následně cestoval přes Českou republiku do Spolkové republiky Německo, kdy byl zadržen policií, a poté byl v důsledku readmise vrácen do České republiky. Potvrdil, že mezi léty 2015 a 2016 pobýval v Bulharské republice, kde měl povolení k trvalému pobytu, jehož platnost vypršela v srpnu roku 2016, povolení k pobytu v jiných státech EU neměl. Uvedl, že nikdy v minulosti nežádal na území České republiky ani jiného státu o udělení mezinárodní ochrany. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí zdravý. O mezinárodní ochranu v České republice požádal proto, že na Ukrajině byl důstojníkem, vystudoval Luhanský institut Ministerstva vnitra a měl by být důstojníkem kriminální policie. Poté, co začala válka, přišel o dům a o auto. Manželku ještě stihl poslat do Kyjeva, kde se jim narodil druhý syn. Konstatoval, že se nechystá bojovat ani nikoho zabíjet a tím spíše nechtěl bojovat proti Ukrajině. Uvedl, že v Kyjevě nic není, není tam práce a maximální výdělek činí 150 USD, takže není možné živit rodinu se dvěma dětmi. Jeho veškerý majetek zůstal v Luhansku. Jelikož je důstojník, mohli by ho povolát do armády a byl by nucen bojovat proti Donbasu, kde zůstal i jeho otec a dědeček. Existuje totiž databáze důstojníků, takže je velmi pravděpodobné, že by musel nastoupit a bojovat. Uvedl, že v jeho vlasti panuje válka a domobranu tvoří zločinci, kteří lidem berou auta, majetek a zabíjejí.
21. Dále ze správního spisu krajský soud zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 28. 12. 2016 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. V jeho průběhu žalobce konstatoval, že rozumí poučení o takzvaném Dublinském nařízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů. Uvedl, že ve své

vlasti nebyl veřejně ani politicky aktivní. Byl věřící, chodil do kostela, ale v souvislosti se svou vírou neměl žádné problémy. Neměl ani problémy se státními orgány své země, byl důstojníkem u policie, jinak je mírumilovný člověk. Problémy měl pouze ve spojitosti s válkou, kdy vybuchl vedle něho obrněný transportér a způsobil mu zranění. V roce 2014 k nim přišli domů povstalci, sebrali mu auto a jeho rodina tak zůstala úplně bez ničeho. Jeho dům přímo nezabrali, nicméně situace jej donutila odejít, protože se tam nedalo žít. O mezinárodní ochranu v České republice požádal proto, že chce především bezpečí pro sebe a pro svou rodinu a dále proto, že Česká republika je dobrá země, která mu je blízká. Pokud by dostal kladné vyřízení jeho žádosti, mohla by za ním přijet i jeho rodina. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má obavu z návratu na Ukrajinu, kde jej donutí bojovat. O skutečnosti, že bude muset nastoupit do armády, je přesvědčen od chvíle, kdy začaly přicházet povolávací rozkazy jeho bývalým kolegům. Jemu osobně povolávací rozkaz nepřišel. Jako hlavní důvod uvedl, že je důstojník a je povinen sloužit státu, protože složil přísahu. Na dotaz, proč nechce vstoupit do armády, žalobce uvedl, že věří v Boha a nechce zabíjet lidi ani na jedné straně. Zná několik lidí, kteří byli uvězněni za odmítnutí vojenské služby.

22. Ze správního řízení dále vyplynulo, že na základě skutečností sdělených žalobcem pak žalovaný učinil závěr, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z nástupu do armády, dále bezpečnostní situace v místě posledního trvalého bydliště a obecně ekonomické problémy na Ukrajině, kde žalobce podle jeho tvrzení není schopen finančně zabezpečit svou rodinu.
23. Krajský soud přistoupil k hodnocení žalobních námitek z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Podle § 12 uvedené právní úpravy se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Žalobce ve své žádosti jmenovitě uvedl, že v zemi původu nebyl veřejně či politicky aktivní, nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjel politickou či veřejnou činnost. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
25. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 6 a 7) vypořádal i se žalobcem uváděnou obavou z nástupu vojenské služby a nasazení do války v souvislosti s aktuálním

vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*“ nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, kde je uvedeno: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje. Lze přisvědčit i jeho názoru, že dle informace Ministerstva zahraničních věcí sice na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve za situace, že si dotýčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však dosud nedošlo. Pokud žalobce takové dokumenty vlastnoručně nepřevzal, nejsou považovány za doručené, a tudíž z nich žalobci neplynou povinnosti nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. Dle této informace Ministerstva zahraničních věcí rovněž osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do ukrajinské armády povolávány.

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zákonně vypořádal i s otázkou žalobcem namítaných obav z bezpečnostní situace na Ukrajině. Je sice pravdou, že původní bydliště žalobce v Luhanské oblasti vykazuje zvýšenou četnost trestné činnosti vlivem výskytu kriminálních skupin, nicméně žalobce sám uvedl, že tuto oblast se svojí rodinou opustil a ještě před vycestováním z vlasti žili společně v Kyjevě. V této oblasti neprobíhají bojové operace a nelze zde spatřovat ani zvýšenou četnost trestné činnosti. Ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci dochází pouze v Luhanské a Doněcké oblasti, situace na západě a ve středu země je klidná. Žalovaný proto v souladu se zjištěnými skutečnostmi dovodil, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv ohrožení, které by představovalo důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce před tím, než opustil zemi původu, žil se svou rodinou v Kyjevě, v současnosti zde jeho rodina i nadále pobývá a tato oblast se nachází pod kontrolou proevropsky orientované vlády.
27. Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že samotná skutečnost, že žalobce není schopen zabezpečit svoji rodinu z důvodu špatné ekonomické situace, není důvodem proto, že by jej bylo možno považovat za uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána. V azylovém řízení by bylo možno přihlídnout k tomuto problému pouze za situace, kdy by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň žadatele o azyl byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové či politické skupině. Z průběhu daného azylového řízení však taková skutečnost nevyplynula. Ze správního řízení je přitom zřejmé, že správní orgán si opatřil informace o situaci v zemi původu, z kterých vyplynulo, že na Ukrajině

je nedostatek pracovních míst a mzdové ocenění je na nízké úrovni, nicméně žalovaný zákonně zhodnotil, že tyto okolnosti nejsou z pohledu zákona o azylu uznatelné.

28. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona.
29. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
30. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004-55 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
31. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
32. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst.

2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

33. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 9 a 10) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze konstatovat, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Žalovaný se rovněž vyjádřil k otázce povolání do armády se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje. Přiklonil se k závěru, že doplňkovou ochranu v uvedených případech lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí a může nastat pouze v případě přidružení jiných okolností, které nelze předjímat.
34. Žalovaný se rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal (na str. 10) s námitkou žalobce týkající se jeho obavy z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války. Lze souhlasit s jeho závěrem, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Obecně branná povinnost patří k legitimním povinnostem občanů států a je takto chápána i v mezinárodním měřítku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44). Na takto vyslovené závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
35. Krajský soud dále podotýká, že žalobní námitku týkající se obavy žalobce, že za nenastoupení k vojenské povinnosti hrozí trest odnětí svobody na 2-5 let, nepovažoval žalovaný za důvodnou, neboť trest může nastat teprve v případě, že by si žalobce povolávací rozkaz převzal. Žalovaný rovněž odkázal na Výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 9. 2016, podle něhož nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Lze se přiklonit k názoru žalovaného, že žalobcova obava z povolání do armády a nasazení do bojových operací na východě země je tak už zcela bezpředmětná.

36. Shora naznačené důvody, pro něž žalovaný považoval žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nedůvodnou, nemohou být vyvráceny ani dalšími tvrzeními žalobce o bezpečnostní situaci v zemi původu a destabilizaci veřejné sféry obsaženými v podané žalobě.
37. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
38. Krajský soud rovněž konstatuje, že z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění správních orgánů nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Ten proto nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
39. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové dne 12. prosince 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

samosoudkyně